

УДК 37.01+159.9(063)

П 24

Педагогіка і психологія: актуальні проблеми досліджень на сучасному етапі: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, Україна, 6–7 квітня 2018 року). – К.: ГО «Київська наукова організація педагогіки та психології», 2018. – Ч. 2. – 120 с.

УДК 37.01+159.9(063)

П 24

У збірнику містяться матеріали, подані на міжнародну науково-практичну конференцію «Педагогіка і психологія: актуальні проблеми досліджень на сучасному етапі». Для студентів, аспірантів, викладачів навчальних закладів, науковців та представників громадських організацій.

Організатори конференції не завжди поділяють думку учасників. У збірнику максимально точно відображається орфографія та пунктуація, запропонована учасниками.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 8. КОРЕКЦІЙНА ПЕДАГОГІКА

Караченцева Д. А.

РОБОТА ЛОГОПЕДА В УМОВАХ ІНКЛЮЗІЇ 7

Окорокова Т. Р.

ФОРМУВАННЯ В РОЗУМОВО ВІДСТАЛИХ УЧНІВ
МОРАЛЬНИХ ПЕРЕКОНАНЬ ЗАСОБАМИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ..... 9

СЕКЦІЯ 9. ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВИТИ

Бакуменко Т. К.

МОТИВАЦІЯ ЯК УМОВА СТИМУЛЮВАННЯ
ДО ТВОРЧОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ..... 12

Галета Я. В.

СТАНОВЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ ЗРІЛОСТІ ОСОБИСТОСТІ
В УМОВАХ ІНФОРМАЦІЙНОГО СУСПІЛЬСТВА..... 14

Герлянд Т. М.

ВИКОРИСТАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ПРОЕКТНОЇ ТЕХНОЛОГІЇ
У НАВЧАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ ЗАКЛАДУ ПРОФЕСІЙНОЇ
(ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНОЇ) ОСВИТИ 17

Гонтар О. С., Кириченко І. О.

РОЗВИТОК НАВИЧОК ЕСТРАДНО-ДЖАЗОВОЇ ІМПРОВІЗАЦІЇ
В ПРОЦЕСІ ВОКАЛЬНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ..... 20

Грицько В. В.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ
ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ 22

Дімітрова-Бурласенко С. Д.

ВПРОВАДЖЕННЯ НАВЧАЛЬНО-ПРАКТИЧНОГО ТРЕНІНГУ
ЯК ПЕДАГОГІЧНА УМОВА ФОРМУВАННЯ
КРЕАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ
ТЕХНІЧНИХ УНІВЕРСИТЕТІВ 24

Дундюк А. Ю.

ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ
В СИСТЕМІ СУЧАСНОЇ ОСВИТИ 27

Дьоміна В. В.

ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА – ВАЖЛИВИЙ КОМПОНЕНТ
В ПРОЦЕСІ ВИХОВАННЯ БІЛІНГВАЛЬНОЇ КУЛЬТУРИ
ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ..... 29

Жарікова С. Б.

ФЕНОМЕН ПЕРФЕКЦІОНІЗМУ У ПСИХОЛОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕННЯХ 31

Завгородній Є. Є.

КУРСОВЕ ПРОЕКТУВАННЯ З ТЕХНІЧНИХ ДИСЦИПЛІН
ДЛЯ ПЕДАГОГІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ 34

Калінін В. О. ВИКОРИСТАННЯ КООПЕРАТИВНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В ПРОЦЕСІ ЧИТАННЯ ЛЕКЦІЙ У СПІВПРАЦІ ЯК ЗАСОБУ ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ.....	36
Ковтун О. М. ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕФІНІЦІЇ «КУЛЬТУРА».....	39
Котубей В. Ф. СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ ТА ПОШУК МОЖЛИВИХ ШЛЯХІВ ВИРІШЕННЯ.....	41
Кошель В. М., Ярошевська В. С. ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ ДО ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	44
Лученко О. О. «ДОСЛІДЖЕННЯ УРОКУ» ЯК МЕТОД РОЗВИТКУ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВЧИТЕЛІВ-ПОЧАТКІВЦІВ У ЯПОНІЇ.....	47
Магрламова К. Г. МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ.....	50
Марункевич Я. Ю. МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ РОЗВИТОК КЛІНІЧНОГО МИСЛЕННЯ У СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ.....	52
Островка А. І., Фенцик О. М. ПРОБЛЕМА КУЛЬТУРИ МОВЛЕННЯ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ПОЧАТКОВИХ КЛАСІВ.....	54
Повстин О. В. ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІНСЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ФАХІВЦІВ У ГАЛУЗІ БЕЗПЕКИ ЛЮДИНИ.....	56
Рабецька Н. Л. СТВОРЕННЯ КОМУНІКАТИВНИХ МОДЕЛЕЙ ПОВЕДІНКИ ЯК ПЕДАГОГІЧНА УМОВА ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ-СОЦІОНОМІВ.....	58
Тараджук Д. О. ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ СУТНОСТІ ТА ЗМІСТУ ПОНЯТЬ «ПЕДАГОГІЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ» ТА «ТЮТОРСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ» В СИСТЕМІ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ.....	61
Тодорцева Ю. В. ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ МОБІЛЬНОСТІ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ СОЦІОНОМІЧНОЇ СФЕРИ.....	64
Фокша О. М. СУТНІСТЬ І СТРУКТУРА ФАСИЛІТАЦІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СУЧАСНОГО ВЧИТЕЛЯ.....	66
Фроленкова Н. О., Цвігун І. М. ПАРАДИГМАЛЬНЕ ОНОВЛЕННЯ ЗМІСТУ ОСВІТИ У ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ ДОШКІЛЬНОГО ПРОФІЛЮ: ВИКЛИКИ ЧАСУ.....	68

СЕКЦІЯ 10. СОЦІАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Атрошенко Т. Ю., Петкова А. О.

СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ РОЗВИТКУ
СОЦІАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ПІДЛІТКІВ ІЗ НЕПОВНИХ СІМЕЙ
У НАВЧАЛЬНО-ВИХОВНОМУ ПРОЦЕСІ ЗАГАЛЬНООСВІТНЬОЇ ШКОЛИ..... 72

Кулик І. В., Корчинська М. М.

НЕФОРМАЛЬНІ ОБ'ЄДНАННЯ ЯК СОЦІАЛЬНЕ ЯВИЩЕ 74

Токарук Л. С.

СОЦІАЛЬНІ КОМБІНАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В УКРАЇНІ:
МЕТОДИ ЗАМІНИ ТРУДОВИХ МІГРАНТІВ 76

СЕКЦІЯ 11. ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА ВИХОВАННЯ

Піднебenna Я. В.

ВИХОВАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ
У ПРОЦЕСІ МУЗИЧНО-ТЕАТРАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ..... 81

СЕКЦІЯ 12. ДОШКІЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Атрошенко Т. О., Кобіль А. В.

ОСОБЛИВОСТІ СПРИЙМАННЯ ТА ОСМИСЛЕННЯ
ПРЕДМЕТНОГО СВІТУ ДІТЬМИ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ 84

Атрошенко Т. О., Малешко О. В.

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ГУМАНІСТИЧНОЇ СПРЯМОВАНOSTІ
СПІЛКУВАННЯ ДІТЕЙ СТАРШОГО ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ
В УМОВАХ ПОЛЕТНІЧНОГО РЕГІОНУ 86

Загоруля Т. І.

РОЗВИТОК МОВЛЕННЯ ДОШКІЛЬНИКІВ ЗАСОБАМИ МНМОТЕХНІКИ..... 87

Чекан О. І., Кравченко І. С.

УМОВИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙ В УПРАВЛІНСЬКУ ДІЯЛЬНІСТЬ
КЕРІВНИКА ДОШКІЛЬНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ..... 90

Курило О. Й., Сойма Н. І.

МОРАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ
В СУЧАСНИХ ЗАКЛАДАХ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ..... 93

Курило О. Й., Фабрицій Я. В.

ЛІНГВОДИДАКТИЧНА СПАДЩИНА Я. КОЛАСА
ДЛЯ РОЗВИТКУ МОВЛЕННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ 95

Милосердова Т. Ю.

МОВЛЕННЄВА ПІДГОТОВКА ДІТЕЙ ДО ШКОЛИ
У ПРАКТИЦІ СУЧАСНИХ ЗАКЛАДІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ..... 97

Мусієнко А. І.

МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ
ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ТРУДОВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ 99

7. The history of Japan's educational development. Japan International Cooperation Agency, 2004. – 280 p. URL: https://www.jica.go.jp/jica-ri/IFIC_and_JBICI-Studies/english/publications/reports/study/topical/educational/index.html.
8. Wong H. K., Britton T., Ganser T. What the world can teach us about new teacher induction. Phi Delta Kappan, 2005. Vol. 86, № 5. P. 379-384. DOI: <https://doi.org/10.1177/003172170508600509>.
9. 初任者研修目標・内容例 (小・中学校) . URL: http://www.mext.go.jp/a_menu/shotou/kenshu/006.htm (дата звернення: 28.03.2018).

Магрламова К. Г., кандидат педагогічних наук,
викладач кафедри мовної підготовки

*ДЗ «Дніпропетровська медична академія
Міністерства охорони здоров'я України»
м. Дніпро, Україна*

МЕТОДИЧНІ ЗАСАДИ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Оптимальне забезпечення населення закладами охорони здоров'я та медичними спеціалістами є основною передумовою реалізації стратегії пріоритетного розвитку медичної допомоги, при тому від професійної компетентності лікарів і медичних сестер залежить якість надання медичних послуг населенню. Стан здоров'я населення завжди є визначальним критерієм розвитку суспільства. Тому професійна підготовка медичних працівників виступає одним із регуляторів і показників соціального розвитку, оскільки фактично формує і підтримує доктрину життєздатності суспільства.

Як наголошують Ю. Поляченко, В. Передерій, А. Волосовець, В. Москаленко та ін., останнім часом у різних країнах світу система медичної освіти націлюється на кінцевий результат, ставлячи за мету підготовку спеціалістів (лікарів), здатних інтегрувати свою роботу в діяльність усіх працівників сектору охорони здоров'я та інших професійних напрямів. Для цього вони повинні володіти різнобічними навичками, приймати самостійно професійні рішення на основі оволодіння визначеним колом функцій та завдань і мати широкий світогляд [1].

Мета тез полягає у аналізі та розкритті методичних засад розвитку системи медичної освіти в Україні.

В Україні створено та запроваджено систему підготовки медичних працівників, яка відповідає потребам національної системи охорони здоров'я та міжнародним стандартам. Система включає всі суб'єкти процесу підготовки медичних кадрів: МОЗ та МОН, 135 ВНЗ, які здійснюють підготовку та професійну перепідготовку фахівців упродовж усього життя за напрямом «Медицина», Центр тестування при МОЗ України, Центр дистанційного навчання.

Система підготовки фахівців для охорони здоров'я базується на ступеневій підготовці медичних працівників, управлінні якістю їх підготовки, безперервному професійному розвитку медичних працівників, запровадженню дистанційної освіти та органічному поєднанні клінічної, теоретичної і психологічної підготовки в університетських клініках. Вона дозволяє не тільки ліквідувати існуючий дефіцит медичних кадрів, але й забезпечити ринок праці висококваліфікованими фахівцями, які постійно удосконалюють свої знання та навички протягом професійного життя.

Унікальність системи полягає у створенні єдиного медичного освітньо-практичного комплексу для підготовки медичних працівників на базі спільного використання кадрового та матеріально-технічного потенціалу клінічних закладів охорони здоров'я, університетських клінік та вищих медичних навчальних закладів. Клінічні, наукові і консультативні центри університетів та їхні клінічні бази сприяють покращенню якості медичних послуг, що надаються населенню України. Щорічно лише за рахунок ефективного використання зазначених ресурсів для країни економиться понад 170 млн.грн. За функціонально-управлінськими ознаками запроваджена система підготовки фахівців в галузі охорони здоров'я є завершеною і закріпленою, що надає можливість управляти як результатом, так і процесом клінічної та психологічної підготовки медичних кадрів в Україні.

В Україні вперше серед країн Східної Європи та СНД розроблено, апробовано та впроваджено в практику систему управління якістю вищої медичної освіти та сертифікації підготовки медичних кадрів. Система реалізується за допомогою сучасних методик зовнішнього стандартизованого тестування – ліцензійних тестових екзаменів, спрямованих на визначення професійної компетентності майбутніх лікарів та медичних сестер на додипломному та післядипломному етапах навчання. Ліцензійні тестові іспити дозволяють встановити відповідність професійної компетентності кожного випускника мінімально необхідному рівню, надають вищим навчальним закладам, державі та громадськості об'єктивний інструмент для проведення оцінки та самооцінки якості підготовки медичних кадрів.

Запровадження сучасних педагогічних, психологічних та лікувальних інновацій у процес підготовки медичних працівників, наближення змісту, форми організації навчального процесу, вимог та якості практичної підготовки медичних кадрів до міжнародних стандартів сприяли суттєвому збільшенню в країні кількості студентів-медиків та громадян іноземних держав, які здобувають вищу медичну освіту в Україні. У вищих медичних навчальних закладах за усіма формами підготовки навчається 17446 іноземних громадян з 104 країн світу, що складає третину від усіх студентів, які навчаються в навчальних закладах України. За останні 5 років кількість таких студентів збільшилась вдвічі, що дозволяє додатково спрямовувати до Державного бюджету України близько 60 млн. грн. щорічно.

Впровадження Системи професійної безперервної підготовки медичних працівників щорічно заощадує для держави майже 250 млн.грн. Визнання значимості цієї розробки вітчизняних вчених у галузі охорони здоров'я сприятиме підвищенню престижу професії лікаря, подальшим реформам у соціальній сфері та створить передумови для покращення якості медичної допомоги населенню України.

Розробка наукових основ медико-педагогічних знань, необхідних для студентів медичних університетів є по суті педагогічним поданням тих соціальних вимог, які сьогодні висуваються суспільством до підготовки лікарів. В соціально-педагогічному плані вони виражаються в необхідності здійснення взаємодії двох видів соціалізації: медичного і педагогічного університетів та у співпраці їх зі школами та медичними коледжами. Взаємодія ця визначається науковцями у вигляді рівноправної співпраці, яка обґрунтовується як новий інтеграційний принцип підготовки майбутніх фахівців. Обґрунтування їх співпраці на теоретичному і практичному рівні інтеграційного принципу дозволило виділити як соціальний, так і медико-педагогічний аспект у підготовці студентів.

Безперервна медична освіта потребує постійного оновлення й удосконалення як якості її змісту, навчальних планів, навчальних підручників, так і впровадження інноваційних психолого-педагогічних систем навчання, інтерактивних методів та методичних прийомів, врахування психолого-педагогічних умов професійно-особистісного розвитку студента-медика. Саме тому особистісне становлення студента-медика потребує виокремлення та реалізації основних інноваційних психолого-

педагогічних систем, дотримання яких сприятиме підвищенню ефективності розвитку психологічних особистісних структур [4].

До підготовки студента-медика, зокрема майбутнього сімейного лікаря, входить завоювання дисциплін з гуманітарного, соціально-економічного, природничо-наукового, професійного та практичного циклів підготовки. Сучасні вимоги до медичної освіти передбачають формування у студентів, окрім системних знань, також *розвиненого професійного мислення*, набуття якого – процес набагато складніший, ніж оволодіння знаннями, вміннями і навичками, і воно має формуватися протягом усього процесу навчання від доувзівської підготовки до післядипломного навчання. Проблему розвитку критичного мислення медика порушувала у своїх публікаціях Ю. Е. Лавриш [2].

Безперервна медична освіта потребує постійного оновлення й удосконалення як якості її змісту, навчальних планів, навчальних підручників, так і впровадження інноваційних психолого-педагогічних систем навчання, інтерактивних методів та методичних прийомів, врахування психолого-педагогічних умов професійно-особистісного розвитку студента-медика. Саме тому особистісне становлення студента-медика потребує виокремлення та реалізації основних інноваційних психолого-педагогічних систем, дотримання яких сприятиме підвищенню ефективності розвитку психологічних особистісних структур.

Література:

1. Каспина В. А. О методах воспитания и их классификации / В. А. Каспина // Советская педагогика. – 1970. – № 1. – С. 84-94, с. 34.
2. Паламаренко І. О. Урахування досвіду великої британії при підготовці сімейних лікарів в Україні. Вісник Національного університету оборони України 4 (41) / 2014.
3. Педагогика: уч. пособие для студ. пед. вузов и пед. колледжей / Под ред. П. И. Пидкасистого. – М.: Рос. пед. агентство, 1996. – 602 с., с. 54.
4. Філоненко М. М. Систематизований розгляд психолого-педагогічних систем та визначення їх орієнтації на особистісне становлення студента-медика. Теорія і практика управління соціальними системами 1'2015. – С. 75-82. – С. 75.

Марункевич Я. Ю., кандидат медичних наук,
доцент кафедри психіатрії, наркології та психотерапії
з курсом післядипломної освіти

*Вінницький національний медичний університет
імені М. І. Пирогова
м. Вінниця, Україна*

МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ РОЗВИТОК КЛІНІЧНОГО МИСЛЕННЯ У СТУДЕНТІВ-МЕДИКІВ

Традиційна медична освіта ХХ століття будувалась на безпосередній передачі знань від викладача до студента та мала в якості одного з головних методологічних інструментів лекції та роботу «біля ліжка» хворого. Такий методологічний підхід в ізольованому вигляді, уже не відповідає вимогам сьогодення. Модернізація вітчизняної вищої медичної освіти характеризується її переорієнтацією на особистісну парадигму і пріоритет підходу компетентностей [1, с. 92].